

[Aksel Larsen.]

de øvrige foreslaede, 3 juridisk uddannede Dommere og 2 juridisk kvalificerede Personer, henholdsvis fra Centraladministrationen og fra Sagførerstanden, i saadanne Sager tillige skulde medvirke 2 Lægdommere.

I denne Affattelse gik Lovforslaget til Landstinget, og her fik man det første Bevis paa, at Landstinget, ogsaa efter de nye Magtforhold deroppe, er i høj Grad skadeligt og snarest bør afskaffes. Landstinget fik nemlig syltet Sagen i et Udvalg, og af en Grund, som maaske er let forstaaelig for dem, der kender til Tingene, gik den højtærede Justitsminister med til at lade Sagen sylte i et Udvalg i Landstinget. Nu er den blevet fremsat paa ny i Landstinget og færdigbehandlet der.

Det har naturligvis sin særlige Aarsag, at Lovforslaget genfremsættes i Landstinget. Dermed tilsigter Regeringen at give Landstinget den overvejende Indflydelse paa Lovens Udformning — og dette er ogsaa sket. Vi har da ogsaa af den højtærede Justitsminister i hans Fremsættelsestale her i Folketinget faaet at vide, at han i Virkeligheden er glad ved, at Lovforslaget er tilbageført saa nogenlunde til den oprindelige, altsaa paa de afgørende Punkter betydningsløse Skikkelse. Den Affattelse, Lovforslaget nu har faaet i Landstinget, er et nyt Bevis paa, at Landstinget er skadeligt, og at det bør afskaffes.

Det fremgaar af det, jeg her har sagt, sammenholdt med, hvad jeg anførte ved Sagens Behandling i forrige Samling her i Tinget, at vi ingen særlig Interesse har i Gennemførelse af et Forslag som det, der ligger her. Vi kan ikke have noget imod, at der nedsættes en særlig Appelret til at tage sig af Spørgsmaal om Genoptagelse af Straffesager, men vi kan have noget imod, at man vil forsøge at bilde Befolkningen ind, at nu kommer der en særlig Disciplinærret over Dommere, og saa kommer den alligevel ikke. Der ligger i disse mine Ord ikke nogen speciel Sigtelse mod Dommere for i særlig Grad at trænge til at komme under Tugt og Røgt. Der ligger derimod en Erkendelse af, at Dommere som alle andre kun er Mennesker, at ogsaa Dommere kan have deres Fejl og kan begaa Fejl, og saa forholder det sig, som Hørup som bekendt har klargjort i Venstres Ungdomsperiode, ja, maaske endda til Dels i Venstres Manddomsperiode, at lige saa urimeligt som det vilde være at sætte Officerer til at dømme Officerer og Skomagere til at dømme Skomagere, lige saa urimeligt vilde det være at sætte Dommere til at dømme Dommere. De er kun

Mennesker, og det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard havde jo fuldstændig Ret, da han i Fjor her i Tinget saa udmærket gav Udtryk for, at der var en vis Fare for, at de kunde lade sig paavirke af kollegiale eller Standshensyn.

Jeg bekender, at jeg nærer ikke noget Haab om, at Lovforslaget paa det sene Tidspunkt, hvor det kommer frem her i Tinget, og efter at man har fileet det saadan til i Landstinget, paa dette Omraade vil blive tilbageført til den Skikkelse, det høje Folketing engang har givet det, og som virkelig var ganske god. Skulde det lykkes alligevel, vilde det naturligvis glæde mig meget, og jeg tillader mig at nære et Haab om, at det radikale Venstre her i Folketinget er en Gruppe, som ikke løber fra sine Standpunkter fra Aar til Aar, men staar fast paa den Mening, Partiet havde i Fjor og var i Stand til at gøre gældende ved Lovforslagets Udformning her i dette høje Ting. Jeg haaber dette, og skulde det lykkes at faa givet Lovforslaget en antagelig Form, vil vi naturligvis stemme for det. Men hvis det beholder en Affattelse omtrent som den, det har nu, og som gør det reelt ganske betydningsløst, gør det til en Skueret for Befolkningen, saa maa man undskylde os, saa vil vi ikke yde vor Medvirken til dets Fremme.

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker i det store og hele for den Modtagelse, Lovforslaget har faaet, og kan indskrænke mig til forholdsvis faa Bemærkninger.

Den ærede Ordfører for Venstre havde jo egentlig kun to Argumenter imod dette Lovforslag. Det ene var, at Venstre altid var imod Oprettelsen af Særdomstole, som den ærede Ordfører for Venstre havde opdaget egentlig kun hørte hjemme i Diktaturstater. Der er det ejendommelige ved det, at saa maa Diktaturstaterne have lært af os andre at oprette Særdomstole, thi der er et Væld af Særdomstole i mange demokratiske Stater. Herhjemme, hvor Særdomstole er en Pest for Venstre, har vi Sø- og Handelsretten, Den faste Voldgiftsret, paa andre Omraader Invalideretten, Voldgift i Husdyrsager, som Venstre netop i Gaar kæmpede saa voldsomt for skulde faa en saa særpræget Skikkelse som vel muligt, saa langt fra de almindelige Retssager som vel muligt; og saa har vi desuden i vor demokratiske Stat en stor Række afgørende Sager, hvor Administrationen fungerer som Højesteret. Saa efterhaanden som den ærede Ordfører for Venstre i Kraft af sin Interesse for disse Spørgsmaal trænger ind